

Ye Dua Et Sev
kitabının yazarından

Kızların Şehri

Çeviren
İstem Erdener

Baştan çıkarıcı
bir aşk hikâyesi...

USA Today

Elizabeth Gilbert

Dünya
Edebiyatı
Roman

Elizabeth Gilbert *New York Times* bestseller listesinden uzunca bir süre inmeyen *Ye Dua Et Sev* romanının yazarıdır. Gilbert kariyerine *Harper's Bazaar*, *Spin*, *The New York Times Magazine* ve *GQ* gibi dergiler için yazarlık yaparak başlamıştır. Gilbert'ın kitapları ve hikâye derlemeleri PEN/Hemingway, National Book Award gibi pek çok ödüle aday gösterilmiş, pekçok ödülde finale kalmıştır. Halen *Esquire*, *Story*, *One Story* ve *The Paris Review*'da kurgu metinleri yayımlanan Gilbert'ın yazma uğraşını anlattığı kitabı *Büyük Sihir* de Doğan Kitap tarafından yayımlanmıştır.

Kızların Şehri

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Büyük Sir

KIZLARIN ŐEHRI

Orijinal adı: City of Girls

© 2019, Elizabeth Gilbert

Yazan: Elizabeth Gilbert

İngilizce aslından çeviren: İstem Erdener

Yayına hazırlayan: Handan Akdemir

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ő.

1. baskı / Mart 2020 / ISBN 978-605-09-7259-7

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Feyza Filiz

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Őti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B GüneŐli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ő.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 ŐiŐli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kızların Şehri

Elizabeth Gilbert

Çeviren: İstem Erdener

Margaret Cordi'ye
Gözüm, kulağım, sevgili arkadaşım.

Aptalca Şeyler yapacaksın
ama heyecanla yap.

– Colette

New York, Nisan 2010

Geçen gün kızından bir mektup aldım.

Angela.

Angela'yı yıllarca sık sık düşündüm ama bu sadece üçüncü iletişimimizdi.

İlkinde gelinliğini dikmişim; yıl 1971'di.

İkincisinde babasının ölümünü haber vermek için yazmıştı. Yıl 1977'ydi.

Şimdi de kısa bir süre önce annesini kaybettiklerini haber veriyordu. Angela bu haberi nasıl karşılayacağımı düşündü acaba, emin değilim. Aklımın başımdan gideceğini tahmin etmiş olmalı. Yine de niyetinin kötü olduğunu düşünmüyorum. Angela öyle biri değildir. O iyi bir insandır. Daha önemlisi, ilginç biridir.

Öte yandan, Angela'nın annesinin bu kadar yaşamış olmasına da müthiş şaşırdım. Kadının yüz yıl önce ölmüş olduğunu sanıyordum. Tanrı bilir, herkes öyle düşünüyordu. (Oysa ben kendim, varoluşa teknenin altına yapışan bir kaya midyesi gibi tutunmuşken başkasının uzun ömrü beni neden şaşırtır? New York şehrinde, hayatını veya evini terk etmeyi kesinlikle reddederek hâlâ ağır aksak ortalıkta dolağan tek dinazor kadın ben olamam.)

Angela'nın mektubundaki son satır beni en çok etkileyen kısım oldu.

“Vivian” demiş Angela. “Artık annem aramızda olmadığına göre, acaba senin babamın neyi olduğunu bana söyleyebilecek misin?”

Pekâlâ.

Babası için ben *neydim*?

Bu soruyu ancak o yanıtlayabilirdi. Kızına benden bahsetmemeyi seçtiğine göre de onun için ne olduğumu Angela’ya anlatmak bana düşmez.

Yine de ona, babasının bir zamanlar benim neyim olduğunu anlatabilirim.

Bir

1940 yazında, daha on dokuz yaşında bir budalayken, ailem beni New York'ta bir tiyatro kumpanyasının sahibi olan Peg Halamın yanında yaşamaya yolladı.

Derslere hiç girmedğim, dolayısıyla birinci sınıfın bütün sınavlarından kaldığım için Vassar Yüksekokulu'nun kapısını kısa bir süre önce göstermişlerdi. Notlarımın beni gösterdiği kadar aptal değildim ama derslere çalışmamanın pek faydası olmadığı da açıktı. Şimdi dönüp bakınca, sınıfta geçirmem gereken onca vakti neye harcadığımı tam olarak hatırlamıyorum ama kendimi biliyorsam, herhalde nasıl görüldüğümle çok meşgul olmalıydım. (Aslında o yıl bir "ters bukle" üstünde ustalaşmaya çalıştığımı hatırlıyorum. Benim için son derece önemli ve ayrıca yapması epey zor olmasına rağmen pek *Vassar'a göre* olmayan bir saç stiliydi.)

Ben Vassar'da kendime yer bulamamıştım ama bulunacak yerler vardı. Okulda her türden, her zümreden kız mevcuttu ama hiçbiri ne ilgimi çekiyor ne de beni yansıtıyordu. O yıl Vassar'da ciddi siyah pantolonlar giyen ve uluslararası çıkar çatışmalarıyla ilgili görüşlerini savunan siyasi devrimciler vardı ama uluslararası çıkar çatışmaları ilgimi çekmiyordu. (Hâlâ da çekmiyor. Yine de dikkat çekici biçimde şık bulduğum siyah pantolonları gözümden kaçmamıştı; bir de şu cepleri kabarık durmasaydı.) Vassar'da bir de doktor ve avukat ola-

cakları alınlarında yazan –pek çok kadın böyle bir şeyi yapmadan çok önce yazar alınlarında– cesur akademik kâşifler vardı. İlgimi çekebilirlerdi ama çekmediler. Onları birbirlerinden ayıramıyordum. (Hepsi aynı, eski kazaklardan yapılmış gibi görünen ve moralimi bozan şekilsiz yün etekler giyiyordu.)

Vassar gösterişten nasibini *hiç* almamış da değildi. Birkaç hassas, masum bakışlı ve çok da güzel ortaçağ uzmanı, uzun ve havalı saçlarıyla bazı sanatçı ruhlular ve yandan bakınca İtalyan tazılarına benzeyen asil sosyetik tipler de vardı ama hiçbirleriyle arkadaşlık etmedim. Belki de bu okuldaki herkesin benden daha zeki olduğunu hissettiğim içindir. (Bu tamamen bir gençlik paranoyası değildi; oradaki herkesin *gerçekten* de benden zeki olduğunu bu zamana dek hep söylemişimdir.)

İşin doğrusu, kimsenin bana amacını açıklama zahmetine girmedığı bir yazgıyı gerçekleştirmek dışında üniversitede ne işim olduğunu anlamış değildim. Çocukluğumun ilk yıllarından beri Vassar'a gideceğim söyleniyordu ama kimse nedeninden bahsetmiyordu. *Ne için* gidiyordum? Bunun bana *gerçekten* ne faydası vardı? Ve neden geleceğin toplumsal devrimcisi olmaya hevesli biriyle bu sıkış tıkış, küçük yurt odasında kalıyordum?

Zaten o sıralar öğrenmekten epey sıkılmıştım. Seven-Sisters* mezunu parlak, hepsi kadınlardan oluşan öğretmen kadrosuyla New York, Troy'daki Emma Willard Kızlar Okulu'nda yıllarca okumuştum işte, yetmez miydi? On iki yaşından beri yatılı okuldaydım ve sanırım çilemi doldurmuş gibi hissediyordum. Bir insanın kitap okuyabildiğini kanıtlamak için daha kaç kitap okuması gerekiyordu? Charlemagne'ın kim olduğunu çoktan öğrenmiştim, artık başımdan gidebilirler diye düşünüyordum.

Bir de Vassar'da o lanetli birinci sınıfa başlayalı daha çok

* On dokuzuncu yüzyılda ABD'de, kadınlara eğitim fırsatı vermek amacıyla kurulmuş sadece kadınlara yönelik yedi üniversitenin toplu adı. (ç.n.)

olmamışken, Poughkeepsie’de, birası ucuz ve gecenin ilerleyen saatlerinde canlı caz müziği yapılan bir bar keşfetmiştim. Barı ziyaret etmek için kampüsten sıvışmanın bir yolunu bulmuştum (sinsi kaçış planım kilitsiz bir tuvalet penceresi ve gizlenmiş bir bisikletten oluşuyordu – gerçekten, bekçinin başının belasıydım). Dolayısıyla sabah ilk iş Latince fiil çekimlerini özümsemek benim için zor oluyordu, çünkü genellikle akşamdan kalmaydım.

Başka engeller de vardı.

Mesela içmek zorunda olduğum bütün o sigaralar.

Kısacası: Meşguldüm.

Dolayısıyla 362 parlak ve genç Vassar kadınının arasından 361. oldum – babamın dehşet içinde, “Güzel Tanrım, öteki kız ne yapıyordu acaba?” diye haykırmasına sebep olan bir gerçek. (Meğer o kız çocuk felcine yakalanmış, zavallı şey.) Böylece Vassar beni eve yolladı –öyle olsun– ve geri dönmemi rica etti.

Annemin benimle ne yapacağıyla ilgili hiçbir fikri yoktu. En iyi şartlar altında bile ilişkimiz pek yakın olmamıştı. Atlara düşkün bir kadındı; ben ise ne bir at ne de atlara bayılan biri olduğum için konuşacak fazla bir şeyimiz olmamıştı hiç. Başarısızlığımı onu ciddi şekilde utandırdığım için artık beni görmeye zor dayanıyordu. Neyse ki annem benim aksime, Vassar Yüksekokulu’nda çok iyi bir performans göstermişti. (1915 mezunu. Tarih ve Fransızca.) Ardında bıraktığı bu miras –ve cömert bağışları– bu kutsal kuruma girmemi sağlamıştı ama bir de bana bakın. Evin koridorlarında ne zaman yanımdan geçse bana tecrübeli bir diplomat gibi başıyla selam verirdi. Nazik ama mesafeli.

Benimle ne yapacağını babam da bilmiyordu. Gerçi o da hematit madenini işletmekle meşguldü ve kızının sorunlarını kendine fazla dert etmiyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmıştım, doğru ama onun daha büyük kaygıları vardı. O

bir sanayici ve ayrılıkçıydı. Avrupa'da şiddetlenen savaş yüzünden işinin geleceğinden korkuyordu. Yani sanırım kafası bunlarla meşguldü.

Ağabeyim Walter ise Princeton'da harika şeyler yapıyor ve sorumsuz davranışlarımı onaylamamak dışında beni pek umursamıyordu. Walter hayatında hiç sorumsuzca bir şey yapmamıştı. Yatılı okuldaki arkadaşlarından o kadar saygı görüyordu ki takma adı –uydurmuyorum– *Konsolos* olmuştu. Şimdi dünyanın dört bir yanında insanlara yardım edecek bir altyapı oluşturmak için mühendislik okuyordu. (Benimse tersine “altyapı” kelimesinin anlamını bile bilmediğimi günah defterime yazabilirsiniz.) Walter'la yaşlarımız yakın olmasına rağmen –aramızda sadece iki yaş vardı– küçüklüğümüzden beri hiç beraber oynamazdık. Ağabeyim çocukluğa ait şeyleri dokuz yaşlarında bir kenara koymuştu ve o şeylerin arasında ben de vardım. Hayatının bir parçası değilim ve bunu biliyordum.

Arkadaşlarım da hayatlarına devam ediyordu. Üniversiteye, işe, aile kurmaya ve yetişkinliğe doğru gidiyorlardı; hiç ilğim ve bilgim olmayan konular. Dolayısıyla etrafımda benimle ilgilenecek veya beni oyalayacak kimse yoktu. Sıkılmış ve kayıtsızdım. Can sıkıntım açlıktan mide kazınması gibiydi. Haziranın ilk iki haftasını, sonunda annemle babam benden bıkip beni şehirdeki halamla yaşamaya gönderene kadar, ıslıkla “Little Brown Jug”ı* tekrar tekrar çalarken bir tenis topunu garajımızın yan duvarında sektirerek geçirmiştim. Gerçekten, onları kim suçlayabilirdi?

New York'un beni bir komüniste veya keşe çevireceğinden endişelenmişlerdir mutlaka ama her şey kızlarının bir tenis topunu sonsuza kadar bir duvara vurmasını dinlemekten daha iyi olmalı.

* İng. İçki içilirken söylenen bir şarkı. (ç.n.)

İşte şehre gelişim böyle oldu Angela ve her şey böyle başladı.

Beni New York'a trenle gönderdiler – ne müthiş trendi ama. Empire State Ekspres, dosdoğru Utica'dan. Pırl pırl, kromdan, bir kabahatli çocuk dağıtım cihazı. Annemle babama kibarca veda ettim ve bavullarımı bir görevliye verdim. Kendimi önemli hissetmiştim. Yolculuk boyunca yemekli vagona maltlı süt yudumlayıp, şuruplu armutlar yiyip, sigara içip dergilerin sayfalarını karıştırarak oturdum. Sürgüne gönderildiğimi biliyordum ama en azından... *tarzım vardı!*

O zamanlar trenler çok daha iyiydi Angela.

Merak etme; bu sayfaları benim zamanımda her şeyin nasıl daha güzel olduğunu anlatarak doldurmamak için elimden geleni yapacağım. Gençken, yaşlıların böyle yakınıp durmasından nefret ederdim. (*Kimsenin umurunda değil yaşlı keçi! Senin Altın Çağ zırvaların kimsenin umurunda değil!*) Ayrıca seni temin ederim, 1940'larda pek çok şeyin daha iyi *olmadığının* farkındayım. Mesela koltukaltı deodoranları ve klimalar ne yazık ki yetersizdi ve özellikle yazları herkes leş gibi kokardı. Bir de Hitler'imiz vardı. Yine de trenler kesinlikle o zamanlar daha iyiydi. *Sen* en son ne zaman bir trende maltlı süt ve sigara keyfi yaptın?

Trene binerken üstümde tarlakuşu desenli, yakası sarı dantelli, kalçalarında derin cepleri olan kısa sayılabilecek şık, mavi bir suni ipek elbise vardı. Elbiseyi bu kadar net hatırlıyorum, çünkü öncelikle kimin ne giydiğini hiç unutmam, *asla*. Ayrıca o elbiseyi kendim dikmiştim. Hem de epey güzel dikmiştim. Diz altında biten dökümlü eteği baştan çıkarıcı ve dikkat çekiciydi. Joan Crawford'a benzemek için o elbisenin omuzlarına umutsuz bir çabayla ikişer kat vatka diktiğimi hatırlıyorum; gerçi işe yaramış mıydı, emin değilim. Mütevazı çan şapkam ve annemden ödünç aldığım sade mavi çantayla (içinde kozmetik ürünleri ve sigaradan başka pek bir

şey yoktu) bir sinema yıldızından çok gerçekte neysem ona benziyordum: Akrabasını ziyarete giden on dokuz yaşında bir bakireye.

Bu on dokuz yaşındaki bakireye New York yolculuğunda iki büyük bavul eşlik ediyordu. Biri, tek tek katlanıp kumaşlara sarılmış giysilerimle; diğeri daha çok giysi dikebilmem için kumaşlar, süsler ve dikiş malzemeleriyle doluydu. Yanımda ayrıca, içinde dikiş makinemin olduğu koca bir sandık da vardı – taşınması zor, ağır ve hantal bir yaratık. Yine de onsuz yaşayamayacağım, kaçık ve güzel ruh eşimdi o benim.

Dolayısıyla yanımda o da geldi.

O dikiş makinesi ve hayatıma birbiri ardına getirdiği her şey, Büyükanne Morris sayesindeydi; bu yüzden biraz da ondan bahsedelim.

“Büyükanne” kelimesini görünce belki aklına beyaz saçlı, tatlı bir kadın gelmiş olabilir Angela. Benim büyükannem öyle değildi. Benim büyükannem uzun boylu, tutkulu, kızıl kahverengiye boyalı saçlarıyla bir sirk yıldızı gibi giyinen, hayatını parfüm kokuları ve dedikodular içinde geçirmiş yaşlı bir fettandı.

O, dünyanın en renkli kadınıydı – kelimenin tam anlamıyla “renkli”. Yanar döner kadife kumaştan değişik renklerde elbiseler giyerdi. Elbiselerinin renginden, halkın hayal gücü yoksunluğundan mustarip geri kalanı gibi pembe, bordo veya mavi yerine “küllü gül”, “kısırak kızılı”, “della Robia”* gibi isimlerle bahsederdi. Kulaklarını deldirmişti –ki bu o zamanlar saygın hanımefendilerin çoğunun yapmayacağı bir işti– ve ucuzundan pahalısına, birbirine dolanmış, sonu gelmeyen zincir, küpe ve bileklik öbekleriyle dolu çok sayıda gösterişli mücevher kutusu vardı. Öğleden sonra ara-

* İtalyan heykeltıraş. Rönesans dönemi. (ç.n.)

ba gezintilerinde giydiği bir sürücü giysisi vardı ve şapkaları o kadar büyüktü ki tiyatrodaki neredeyse onlara da bir koltuk ayırmak gerekiyordu. Yavru kedileri ve posta siparişiyle gelen kozmetik ürünlerini sever, bulvar gazetelerindeki sansasyonel cinayet haberlerini okumaya bayılırdı; hatta romantik şiirler yazmasıyla bilinirdi. Yine de büyükannem her şeyden çok *dramı* severdi. Kasabaya gelen her tiyatro oyununa ve gösteriye gider, sinemaya tapardı. Onunla tamamen aynı zevklere sahip olduğumuz için genellikle eşlikçi olarak yanına beni alırdı. (Büyükanne Morris ile ikimiz genellikle, kabarık etekli masum kızların, şapkaları şüphe uyandıran tehlikeli adamlar tarafından kaçırılıp, sonra mağrur çeneli başka adamlar tarafından kurtarıldığı hikâyelere meylederdik.)

Elbette onu seviyordum.

Ailenin geri kalanıysa sevmiyordu. Büyükannem benim dışımda herkesi utandırıyor. Özellikle de hoppa bir insan *olmayan* ve bir keresinde “o ölümsüz baygın ergen” diye bahsettiği Büyükanne Morris’e sürekli suratını ekşiten gelinini (annem) utandırıyor.

Annem, elbette, romantik şiirler yazmasıyla bilinmiyordu.

Ama bana dikiş dikmeyi öğreten Büyükanne Morris olmuştu.

Büyükannem usta bir terziydi. (O da dikiş dikmeyi, göçmen bir Galli hizmetçiden, büyük ölçüde iğne kullanmaktaki hüneri sayesinde sadece bir kuşak sonra varlıklı bir Amerikalı hanımefendiye dönüşen kendi büyükannesinden öğrenmişti.) Büyükannem benim de dikişte ustalaşmamı istiyordu. Dolayısıyla birlikte sinemada şekerleme yemediğimiz veya birbirimize beyaz köle ticaretiyle ilgili dergi makaleleri okumadığımız zamanlarda dikiş dikerdik. Bu ciddi bir işti. Büyükanne Morris benden mükemmellik beklemekten çekinmiyordu. Bir kumaşa on dikiş atar, sıradaki on dikişi benim atmamı ister ve benimkiler onunkiler kadar mükemmel değilse

söküp tekrar diktirirdi. Beni tül ve dantel gibi öyle olmayacak malzemelerle çalıştırırdı ki artık ne kadar kaprisli olursa olsun hiçbir kumaş gözümü korkutmuyordu. Ve kesim! Ve destekler! Ve dikiş! On iki yaşına geldiğimde sana hemen bir korse (bütün o balenleriyle filan) dikebilecek duruma gelmiştim. Gerçi 1910'dan beri Büyükanne Morris dışında kimse artık balenli korse kullanmıyordu.

Dikiş makinesinin başında, ne kadar sert olursa olsun, hâkimiyeti altında eziliyor değildim. Eleştirileri ısırtıyor ama acıtmıyordu. Giysiler zaten beni öğrenmeyi isteyecek kadar büyülyordu ve onun sadece bu eğilimimi teşvik etmek istediğini biliyordum.

Nadiren takdir ediyordu ama parmaklarımı eğitti. Usta-laştım.

On üç yaşına geldiğimde, Büyükanne Morris bana bir gün benimle trene binip New York'a gelecek o dikiş makinesini aldı. Pırıl pırıl, siyah bir Singer 201'di ve acayip güçlüydü (*deri* bile dikebiliyordu ve o şeyle bir Bugatti'yi bile döşeyebilirdim!) O güne kadar hiç bu kadar güzel bir hediye almamıştım. Singer'i yanımda yatılı okula götürdüm. Hepsi iyi giyinmek isteyen ama bunun için pek yeteneği olmayan o ayrıcalıklı kız topluluğu içinde bana müthiş nüfuz sağladı. Okulda her şeyi dikebildiğim haberi –ve gerçekten dikebiliyordum– yayıldıktan sonra Emma Willard'daki kızlar sürekli kapımı çalıp elbiselerinin belini bollaştırmam, bir söküğü dikmem veya ablalarının geçen sezondan kalma tuvaletlerini üstlerine uydurmam için yalvarır olmuşlardı. O yılları bir makineli tüfekmişçesine Singer'in üstüne abanarak geçirdim ve buna değdi. Popüler oldum ki bu da bir yatılı okulda önemli olan tek şeydir. Ya da her yerde.

Büyükannemin bana dikiş dikmeyi öğretmesinin diğer sebebi de tuhaf bir vücudum olmasıydı diyebilirim. Çocukluğumun ilk yıllarından beri hep fazla uzun, fazla zayıftım. Er-

genlik gelip geçti ve ben sadece biraz daha uzadım. Yıllarca göğüslerimde doğru düzgün bir değişiklik olmadı ve sırık gibi bir gövdem vardı. Kollarım ve bacaklarım dallara benziyordu. Mağazalardan alınan hiçbir şey üstüme tam oturmazdı. Bu yüzden kendi giysilerimi dikmek benim için her zaman daha iyiydi. Ve Büyükanne Morris –ruhu şad olsun– bana tahta bacaklı cambazlar gibi görünmek yerine uzun boyumu güzel gösterecek şekilde giyinmeyi öğretti.

Görünüşümü küçümsüyormuşum gibi geldiyse hayır, küçümsemiyorum. Sadece nasıl görüldüğümle ilgili gerçekleri aktarıyorum. Uzun ve sırık gibiydim, hepsi bu işte. Ve eğer sana şehre gidip aslında güzel olduğunu fark eden çirkin ördek yavrusunun hikâyesini anlatacakmışım gibi geldiyse, merak etme. Bu, o hikâye değil.

Ben her zaman güzeldim Angela.

Dahası bunu her zaman biliyordum.

Elbette Empire State Ekspres'in yemekli vagonunda bir yakışıklının, malthı sütümü yudumlayıp şuruplu armutlarımı yerken gözlerini bana dikmesinin nedeni de güzelliğimdi.

Sonunda yanıma gelip sigaramı yakmayı teklif etti. Kabul ettim, oturdu ve flört etmeye başladık. İlgiden başım dönmüştü ama flörte nasıl karşılık verilir bilmiyordum. Ben de onun hamlelerine pencereden dışarı bakarak ve derin düşüncelere dalmış gibi görünerek karşılık verdim. Ciddi ve dramatik görüldüğümü umarak hafifçe kaşlarımı çatıyordum ama herhalde sadece gözüm bozuk veya kafam karışmış gibi görünüyor olmalıydım.

Bu sahne tahmin edebileceğinden daha da tuhaf olabilirdi ama sonunda trenin camındaki kendi yansımama takıldım ve bu beni uzunca bir süre meşgul etti. (Kusura bakma Angela ama kendi görüntünün etkisine kapılmak, genç ve güzel bir kız olmanın bir parçasıdır.) Öyle görünüyordu ki bu yakı-

şıklı yabancı bile benim için kendi kaşlarımın şekli kadar ilginç değildi. İlgilendiğim tek şey kaşımı ne kadar güzel aldığım değildi –gerçi bu konuda epey *takıntılıydım*– ama aynı zamanda o yaz *Rüzgâr Gibi Geçti*'deki Vivien Leigh gibi tek kaşımı kaldırmayı öğrenmeye çalışıyordum. Tahmin edebileceğin gibi aynı etkiyi vermeye çalışmak dikkat gerektiriyordu. İşte, ben camdaki yansıyamda kendimi kaybetmiş haldeyken zaman geçip gidiverdi.

Başımı kaldırdığımda Grand Central İstasyonu'na girmiştik, yeni hayatım başlamak üzereydi ve yakışıklı çoktan gitmişti.

Ama merak etme Angela, karşıma daha çok yakışıklı çıkacaktı.

Ah! Eğer ona ne olduğunu merak ediyorsan şunu da söyleyeyim; Büyükanne Morris, tren beni New York'a bırakmadan yaklaşık bir yıl önce ölmüştü. 1939'un Ağustos'unda, Vassar'da okula başlamam gereken günden sadece birkaç hafta önce hayata veda etti. Ölümü sürpriz olmadı; yıllardır çöküşteydi ama yine de onu kaybetmek (en iyi arkadaşım, akıl hocam, sırdaşımdı) benim için büyük bir yıkım oldu.

Sana bir şey söyleyeyim mi Angela? Üniversitenin ilk yılındaki başarısızlığımın o yıkımla ilgisi olabilir. Belki de o kadar kötü bir öğrenci değildim. Sadece *mutsuzdum*.

Bu olasılığı ilk defa şu anda, sana yazarken fark ediyorum.

Tanrım.

Bazen bir şeyleri anlamak gerçekten çok uzun zaman alabiliyor.

Hiçbir şey hayatını gerçek aşktan daha şiddetli bir şekilde sarsamaz...

O erkeklerden hiç bana âşık olan oldu mu diye merak ediyorsan, eh, bazıları oldu. Ama onları caydırmayı her zaman başardım. Az önce iyi bir seks yaşamış bir erkeğin âşık olduğunu düşünmesi kolaydır. Ben de hayatımın bu noktasında sekste gerçekten iyiydim Angela. Yeterince pratik yaptığım bir gerçektir. Hayatımın geri kalanını iyi bir kız olduğumu kanıtlamaya çalışarak geçirebilirdim ama bu gerçek kimliğime ihanet olurdu. Böylece kendimi asıl isteklerimden mahrum bırakma fikrinden vazgeçtim ve kendimi mutlu etmenin yollarını aradım. Zaten bir kadın hayatının bir noktasında, sürekli utanç duymaktan yorulur. Bundan sonra, gerçek kimliği neyse o olmakta özgürdür.

Bir fenomen olan *Ye Dua Et Sev* kitabının yazarı Elizabeth Gilbert, sıradışı bir kadının sıradışı yaşamöyküsüyle 1940'ların New York'una götürüyor bizi. Daha on sekiz yaşındayken yüz karası notları yüzünden okulundan atılan Vivian Morris, bir tiyatro binasının sahibi olan halasının yanına, New York'a gönderilir. Yatılı kız okullarında geçen ergenlik yıllarının ardından kendini revü kızlarının, ateşli dansçıların, oyuncuların parıltılı dünyasında bulur. Ve o günlerde dünyanın kalbinin attığı şehir olan New York'ta aşkla ve şehvetle tanışmak için fazla beklemesi gerekmeyecektir.

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı:

₺ 46

çevre dostu kağıt

ISBN 978-605-09-7259-7

9 786050 972597

Doğan
Kitap